

Kello käy vilpittömästi

Tiina Ruotsala (KP)

Pietarsaarelaisbändi St. Petersaaren tiedotustilaisuus uuden levyn tiimoilta pidetään Kokkolassa, sillä bändin kahdesta voimahahmosta **Kari Ilmonen** asuu Kokkolassa, kun taas **Heimo Riihimäki** Pietarsaaressa. Toimittaja istuu nuoruudesta saakka yhtä pitäneiden miesten keskellä ja kokee lievää skitsofreniaa; Riihimäki ja Ilmonen ovat "taiteilijapersooniltaan" ei nyt ihan kuin yö ja päivä, mutta kovasti erilaisia.

Erilaisuudestaan huolimatta miehet tekevät mielellään yhteistyötä, kuten kaikki bändissä vaikuttaneet. Ilmosen ja Riihimäen lisäksi St. Petersaaren uusimmalla *Kello käy* -levyllä musisoivat Timo Hautamäki, jonka kappale *Tyttöni tuulispää* on myös tuorein sävellys, Markus Fagerudd, Hannu Pirttimaa, Ari-Matti Lepistö, Jan Stenhäll, Simo Pirttimaa ja Thomas Haldin, eli kaikki bändissä tavalla tai toisella neljän vuosikymmenen aikana jossain vaiheessa musisoineet. Joukosta puuttuu vain edesmennyt Jalli Wikman.

St. Petersaaren menestysvuodet ajoittuvat 1970- ja 80-lukujen vaihteeseen. Eivät Ilmonen ja Riihimäki menneitä haikaille eivätkä unelmoi uudesta tulemisesta, mutta toki he toivoivat, että ihmiset löytäisivät tämän uutukaisen, kuuntelisivat ja pitäisivät. Vaikea tästä on olla pitämättä, sen verran vilpittömästi musiikkia levy tarjoilee neljältä eri vuosikymmeneltä. Ilmonen laskee, että varhaisimmat ovat hänen säveltämänsä ja sanoittamansa *Kevään poika* ja *Ihana tuuli*.

St. Petersaari nautti aikanaan suosioista neljä vuotta, mutta elämä vei jäsenet eri suuntiin ja sitä myöten bändin telakalle. Uudestaan lauteille noustiin kuusi vuotta sitten Jaakon päivillä. Vuonna 2010 oli sitten vuorossa Rocket Recordsin julkaisema *St. Petersaaren kootut levytykset vuosilta 1980-1982*, ja osin sen innoittamana nyt tämä uusi, kolmentoista biisin albumi.

Keikoille ei olla lähdössä, edes levynjulkarikkeikkaa ei ole suunniteltu. Muutama festivaaliesiintyminen olisi mukava juttu kesällä, mutta eipä sen enempää.

Kari Ilmonen ja Heimo Riihimäki sanovat, että heitä yhdistää musiikki, kuten koko porukkaa. Uutta levyä on ollut hienoa työstää, sillä kaikki perustuu yhteistyöhön. Kukaan ei varjele mustasukkaisesti omaansa, Riihimäki tunnustaa, että soitokavereiden kommentteista saa usein sellaisia ideoita, jotka muuten olisivat jääneet syntymättä.

St. Petersaaren tyyliä on vaikea lokeroida mihinkään genrehen, toki folkrock sopii moneen kappaleeseen, jo soitinvalinta tinapilleineen, huiluineen ja mandoliineineen tukee tätä, mutta ennen kaikkea tällä levyllä kuuluu eletty elämä ja miehinen huumori. Riihimäen kappaleista tulee mieleen jopa frokkarit.

-Kyllä tämän levyn perusteella St. Petersaaren tunnistaa samaksi bändiksi. Lähinnä soinnillisuudesta, biittiiä on tullut selkeästi enemmän, aprikoi Ilmonen.

-Mutta ei kaikissa kappaleissa, vastaa Riihimäki.

Kari Ilmonen nauraa, että hänellä ja Riihimäellä on tekstittäjinä täysin erilaiset tyyliä.

-Kerromme samoista asioista, mutta eri tavoin. Meidän tekstit on kuin eri planeetoilta, mutta niitä yhdistävät soundit, runoilee Ilmonen.

Niinpä, Ilmonen on todella kaksikon runoilija ja Riihimäki sitten se kaunistelematon tarinankertoja. Molemmat tekstittäjinä todella tasokkaita.

Levyn kansi on Ilmosen hyvän ystävän, kuvataiteilija Olavi Tialan piirtämä. Kannestakin miehillä on eri versiot.

-Jos se olisi minun keksimäni, niin otsikkoon liittyisi ironiaa, sillä tämä Pietarsaaren kellohan pysähtelee välillä. Kari tarkoitti varmaan jotain runollisempaa?

-Niin, elämää - kello käy ja lopulta pysähtyy.

jonka kappale *Tyttöm tuulispaa* on myös tuorein sävellys, Markus Fagerudd, Hannu Pirttimaa, Ari-Matti Lepistö, Jan Stenhäll, Simo Pirttimaa ja Thomas Haldin, eli kaikki bändissä tavalla tai toisella neljän vuosikymmenen aikana jossain vaiheessa musisoineet. Joukosta puuttuu vain edesmennyt Jalli Wikman.

St. Petersaaren menestysvuodet ajoittuvat 1970- ja 80-lukujen vaihteeseen. Eivät Ilmonen ja Riihimäki menneitä haikaleivätkä unelmoi uudesta tulemisesta, mutta toki he toivoivat, että ihmiset löytäisivät tämän uutukaisen, kuuntelisivat ja pitäisivät. Vaikea tästä on olla pitämättä, sen verran vilpittöntä musiikkia levy tarjoilee neljältä eri vuosikymmeneltä. Ilmonen laskee, että varhaisimmat ovat hänen säveltämänsä ja sanoittamansa *Kevään poika* ja *Ihana tuuli*.

St. Petersaari nautti aikanaan suosioista neljä vuotta, mutta elämä vei jäsenet eri suuntiin ja sitä myöten bändin telakalle. Uudestaan lauteille nousiin kuusi vuotta sitten Jaakon päivillä. Vuonna 2010 oli sitten vuorossa Rocket Recordsin julkaisema *St. Petersaaren kootut levytykset vuosilta 1980-1982*, ja osin sen innoittamana nyt tämä uusi, kolmentoista biisin albumi.

napilleineen, huuuineen ja mandoliineineen tukee tätä, mutta ennen kaikkea tällä levyllä kuuluu eletty elämä ja miehinen huumori. Riihimäen kappaleista tulee mieleen jopa froikkarit.

-Kyllä tämän levyn perusteella St. Petersaaren tunnistaa samaksi bändiksi. Lähinnä soinnillisuudesta, biittiä on tullut selkeästi enemmän, aprikoi Ilmonen.

-Mutta ei kaikissa kappaleissa, vastaa Riihimäki.

Kari Ilmonen nauraa, että hänellä ja Riihimäellä on tekstittäjinä täysin erilaiset tyyli.

-Kerromme samoista asioista, mutta eri tavoin. Meidän teksti on kuin eri planeetoilta, mutta niitä yhdistävät soundit, runoilee Ilmonen.

Niinpä, Ilmonen on todella kaksikon runoilija ja Riihimäki sitten se kaunistelematon tarinankertoja. Molemmat tekstittäjinä todella tasokkaita.

Levyn kansi on Ilmonen hyvän ystävän, kuvataiteilija Olavi Tialan piirtämä. Kannestakin miehillä on eri versiot.

-Jos se olisi minun keksimäni, niin otsikkoon liittyisi ironiaa, sillä tämä Pietarsaaren kellohan pysähtelee välillä. Kari tarkoitti varmaan jotain runollisempaa?

-Niin, elämää - kello käy ja lopulta pysähtyy.

Kari Ilmonen ja Heimo Riihimäki ovat tunteneet toisensa jo neljä vuosikymmentä. Lähes yhtä pitkä on miesten yhteinen muusikkotaival. KP/CLAS-OLAV SLOTTE